

Sygn. akt II K 278/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 października 2018 r.

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Krzysztof Wildowicz

Protokolant: Karolina Szapiel

po rozpoznaniu w dniu 10 października 2018 r. sprawy:

P. H., syna A. i W. z domu R., urodzonego (...) w O.,

oskarżonego o to, że:

w dniu 28 czerwca 2018 roku o godz. 11.20 w miejscowości O. ul. (...), na drodze publicznej prowadził samochód osobowy marki F. o nr. rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, wyniki – 1,23 mg/dm⁽³⁾, 1,24 mg/dm⁽³⁾ alkoholu w wydychanym powietrzu, przy czym czynu tego dopuścił się w trakcie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem przez Sąd Rejonowy w B. sygn. akt (...) za przestępstwo prowadzenia pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości,

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. oskarżonego **P. H.** w ramach zarzucanego mu czynu uznaje za winnego tego, że w dniu 28 czerwca 2018 r. około godziny 11.20 w miejscowości O. na ulicy (...), na drodze publicznej, w ruchu lądowym, prowadził samochód osobowy marki F. o nr. rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, to jest posiadając 1,23 mg/dm³ i 1,24 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu, będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości i czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo, **to jest popełnienia czynu z art. 178a § 4 k.k.** i za to na mocy art. 178a § 4 k.k. skazuje go na **karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;**

II. na mocy art. 42 § 3 i § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

III. na mocy art. 43a § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 (dziesięć tysięcy) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. zwalnia oskarżonego w całości od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Sędzia:

Sygnatura akt II K 278/18

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie i ujawnionego w toku przewodu sądowego, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P. H. zamieszkuje w miejscowości K. w gminie B..

W dniu 28 czerwca 2018 r. w godzinach rannych P. H. przyjechał do miejscowości O. gdzie został przywieziony należącym do niego samochodem osobowym marki F. o numerze rejestracyjnym (...) przez jego siostrę Ś. S.. Na miejscu kobieta rozstała się z bratem. Około godziny 11.00 P. H. przebywał w okolicy sklepu spożywczego mieszczącego się przy ulicy (...) w O. gdzie w ogródku piwnym spożywał alkohol. Zauważyła to A. G. (1), żona właściciela sklepu i ogródka, i poprosiła P. H. o opuszczenie tego miejsca. P. H. odszedł, udał się na parking zlokalizowany przed lokalem Maestro położonym przy tej samej ulicy, wsiadł do swego samochodu i odjechał. A. G. (1) widząc zachowanie P. H. zatrzymała przejeżdżający wówczas ulicą (...) radiowóz Policji. Zrelacjonowała funkcjonariuszowi, co się przed chwilą wydarzyło. Funkcjonariusz Komendy Powiatowej Policji w B., M. P. (1), udał się za w/w pojazdem. Napotkał go na parkingu przy ulicy (...). Wtedy zza kierownicy wysiadł P. H. i po chwili został zatrzymany przez w/w funkcjonariusza. Następnie przeprowadzono badanie stanu trzeźwości kierowcy uzyskując wyniki 1,23 mg/dm³ i 1,24 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu.

Wyrokiem Sądu Rejonowego w B. P. z dnia 14 czerwca 2017 r. wydanym w sprawie o sygnaturze akt (...) P. H. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k., za który orzeczono wobec niego między innymi zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres trzech lat, na poczet którego zaliczono okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 3 marca 2017 r. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 22 czerwca 2017 r.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o część wyjaśnień oskarżonego P. H. (k. 23 – 23v), zeznania świadków A. G. (1) (k. 5v – 6, 74), M. P. (2) (k. 48v – 49, 73v - 74) i Ś. S. (k. 26v – 27, 74 – 74v), a także notatkę urzędową (k. 2), protokół badania stanu trzeźwości (k. 3), odpis wyroku (k. 20) oraz informację z K. (k. 34).

P. H. nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że w dniu 28 czerwca 2018 r. w godzinach rannych jego siostra Ś. S. zawiozła go jego samochodem marki F. (...) do miejscowości O.. Oskarżony nie kierował gdyż był po spożyciu alkoholu. W O. samochód został zaparkowany przy sali weselnej (...). Następnie siostra P. H. pojechała autobusem do B., a oskarżony zrobił zakupy. Następnie w ogródku piwnym szukał kolegi i spotkał tam swego szwagra M. F.. W ogródku tym oskarżony spożywał alkohol ale nie pamiętał jakiego rodzaju i w jakiej ilości. Z tego ogródka udał się do swego samochodu. Pojazd był otwarty. Wsiadł do niego ale nie pamiętał by nim kierował. Był w stanie upojenia alkoholowego w związku z czym nie mógł kierować. Pamiętał jedynie, że był kontrolowany przez policjanta, zbadano stan jego trzeźwości. P. H. przyznał, że był wcześniej karany za jazdę w stanie nietrzeźwości i obowiązuje go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony przez sąd w B. (k. 23 – 23v).

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu w świetle materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie wina i okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanego mu czynu nie budziły jakichkolwiek wątpliwości.

O winie P. H. świadczą w szczególności zeznania świadków A. G. (1) i M. P. (2).

Z zeznań A. G. (1) wynika, że w dniu 28 czerwca 2018 r. około godziny 11.00 przebywała w O. na parkingu przy sklepie prowadzonym przez jej męża, mieszczącym się przy ulicy (...). W pewnym momencie zauważyła, że w ogródku piwnym przynależnym do sklepu znany jej z widzenia mężczyzna spożywa wódkę. Poleciała temu mężczyźnie opuszczenie tego miejsca. Mężczyzna ten zaczął się awanturować jednak ostatecznie opuścił ogródek i udał się na parking w pobliżu lokalu (...). A. G. (1) widziała, że wsiadł do samochodu marki F. o nr. rej. (...), napił się wódki prosto z butelki, uruchomił silnik i zaczął odjeżdżać. W tym czasie w pojeździe nie było innych osób. Gdy ten mężczyzna odjeżdżał, A. G. (1) zauważyła jadący ulicą (...) radiowóz, który zatrzymała i poinformowała funkcjonariusza o zaistniałym zdarzeniu. Po krótkiej chwili pod jej sklep ponownie podjechał radiowóz i funkcjonariusz okazał świadkowi mężczyznę siedzącego w środku. A. G. (1) poznała, że był to ten, który wcześniej odjechał spod lokalu (...) (k. 5v – 6, 74). .

Z zeznań M. P. (2) – funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w B. wynika, że w dniu 28 czerwca 2018 r. w trakcie pełnienia służby oznakowanym radiowozem na terenie miejscowości O., na ulicy (...), w rejonie sklepu spożywczego, został zatrzymany przez A. G. (2), która poinformowała go, że przed chwilą spod lokalu (...) odjechał samochodem

osobowym mężczyzna, który wcześniej pod sklepem spożywał alkohol. Kobieta opisała ten pojazd. M. P. (2) udał się niezwłocznie za tym autem, tym bardziej że chwilę wcześniej widział jak on odjeżdża. Na ulicy (...), na jednym z parkingów zauważył ten samochód. Od strony kierowcy wysiadł z niego mężczyzna, który na widok radiowozu zaczął oddalać się. W pojeździe nie było innych osób. Świadek zatrzymał tego mężczyznę, wylegitymował go i okazało się, że był to P. H.. Następnie funkcjonariusz udał się z oskarżonym do sklepu, pod którym zatrzymała go kobieta. Tam okazał A. G. (1) zatrzymanego mężczyznę, a ta rozpoznała, że to on wcześniej spożywał alkohol, a następnie wsiadł do pojazdu i odjechał (k. 48c – 49, 73v - 74).

W ocenie Sądu zeznania A. G. (1) i M. P. (2) są wiarygodne. Są one bowiem spójne i konsekwentne, wzajemnie się uzupełniają i z pozytywnym skutkiem poddają się weryfikacji przez pryzmat zasad logiki oraz wskazań doświadczenia życiowego. Podkreślić należy, że świadkowie są osobami obcymi dla oskarżonego. Policjant w dniu zdarzenia wykonywał rutynowe czynności służbowe. Świadców nie mieli tym samym żadnych powodów, aby relacjonować swoje obserwacje w sposób niezgodny z rzeczywistością i pomawiać P. H.. Nadmienić również należy, że aspirant M. P. (2) bezpośrednio po zdarzeniu sporządził notatkę urzędową, w której opisał przebieg zajścia zgodnie z późniejszymi zeznaniami (k. 2).

Okoliczność, że P. H. w dniu 28 czerwca 2018 r. od godzin rannych przebywał w O. wynika również z zeznań świadka Ś. S. – siostry oskarżonego, która w tym dniu przywiozła go do tej miejscowości. Była kierowcą gdyż brat był nietrzeźwy. Świadek nie wiedziała, co oskarżony później tam robił. Zrelacjonował jej jedynie, że został zatrzymany jak samochód stał na poboczu (k. 26v – 27, 74 – 74v).

Po zatrzymaniu przez M. P. (2), P. H. został zbadany na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu z wynikami 1,23 mg/dm³ i 1,24 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu (k. 3).

Nie ulegało wątpliwości, że P. H. był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a w dniu 28 czerwca 2018 r. obowiązywał wobec niego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony w związku ze skazaniem za przestępstwo (por. k. 20, 34).

Mając na uwadze powyższe rozważania Sąd uznał, że wyjaśnienia oskarżonego, w których zaprzeczał, iż w dniu 28 czerwca 2018 r. kierował w O. samochodem osobowym na ulicy (...) są niewiarygodne i stanowią jedynie przyjętą przez niego linię obrony. Przeczą im jednoznacznie zeznania świadków A. G. (1) i M. P. (2), a nie znalazły one przy tym potwierdzenia w jakimkolwiek dowodzie.

Reasumując, opisane wyżej dowody uzupełniają się i tworzą logiczną całość, nie pozostawiając zdaniem Sądu jakichkolwiek wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia przypisanego mu czynu. Niewątpliwym było to, że P. H. kierował w dniu 28 czerwca 2018 r. samochodem osobowym, a więc pojazdem mechanicznym, w ruchu lądowym, znajdując się przy tym w stanie nietrzeźwości. Nie ulega również wątpliwości, że był on wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, a w dacie w/w czynu obowiązywał go zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczony w związku ze skazaniem za przestępstwo. Zachowaniem swoim wyczerpał więc znamiona przestępstwa przewidzianego w art. 178a § 4 k.k.

W toku postępowania pojawiły się wątpliwości co do stanu zdrowia psychicznego oskarżonego. Z uzyskanej opinii biegłych psychiatrów i biegłego psychologa (k. 37 – 44) wynika, że P. H. nie cierpi na chorobę psychiczną ani upośledzenie umysłowe. Biegłe stwierdziły, że w czasie popełnienia zarzucanego mu czynu miał zachowaną zdolność rozumienia jego znaczenia i kierowania swoim postępowaniem. W ocenie Sądu powyższa opinia jest pełna, jasna i rzeczowa, a wnioski w niej zawarte poparte zostały logiczną argumentacją. Dlatego też zasługiwała na uwzględnienie.

W ocenie Sądu wymierzona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest odpowiednia biorąc pod uwagę zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, a także warunki i właściwości osobiste sprawcy. Nadto jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu i zawinienia oskarżonego.

Okolicznością obciążającą jest niewątpliwie to, że P. H. był w przeszłości karany sądownie (k. 34).

Niewątpliwie występki, którego dopuścił się P. H. cechuje wysoki stopień społecznej szkodliwości. Fakt prowadzenia pojazdu mechanicznego przez osobę będącą w stanie nietrzeźwości, stwarza realne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym dla innych jego uczestników. Powszechnie wiadomym jest, że kierowca poruszając się w takim stanie ma ograniczoną możliwość prawidłowego reagowania na występujące sytuacje drogowe i naraża na niebezpieczeństwo nie tylko siebie, lecz przede wszystkim innych uczestników ruchu drogowego. Ponadto oskarżony mając możliwość rozpoznania faktycznego i społecznego znaczenia czynu, mając świadomość stanu w jakim się znajduje, mając możliwość zgodnego z prawem zachowania, nie będąc przez nikogo zmuszanym, zdecydował się popełnić przestępstwo. Był przy tym wcześniej już karany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości. Zdawał więc sobie sprawę jakie konsekwencje wiąże się z takim zachowaniem. Pomimo tego świadomie złamał i zlekceważył prawo.

Przy wymierzaniu oskarżonemu kary pozbawienia wolności Sąd wziął także pod uwagę cele prewencji indywidualnej i generalnej, które winna spełniać ta kara. Zdaniem Sądu orzeczona kara zapobiegnie w przyszłości ponownym czynom oskarżonego i będzie oddziaływać na niego wychowawczo, ponadto ukształtuje wyobrażenie społeczeństwa o konieczności przestrzegania norm prawnych i nieuchronności kary. Nie ulega wątpliwości, że bezpieczeństwo na naszych drogach zależy również od właściwej polityki karnej, która winna nie tylko spełniać swoje funkcje zapobiegawcze i wychowawcze wobec sprawcy, ale również wpłynąć na kształtowanie świadomości prawnej społeczeństwa. Kierując się wyżej wskazanymi przesłankami Sąd uznał, że orzeczona kara będzie stanowiła dolegliwość adekwatną do charakteru czynu i uświadomi sprawcy jego społeczną szkodliwość oraz skłoni go do przestrzegania w przyszłości porządku prawnego.

Mając na uwadze fakt, że P. H. w czasie popełnienia przypisanego mu czynu był skazany na karę pozbawienia wolności, możliwość warunkowego zawieszenia orzeczonej kary pozbawienia wolności zostało wyłączone (art. 69 § 1 k.k.).

Zgodnie z art. 42 § 3 k.k. sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 k.k. lub jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 173 k.k., którego następstwem jest śmierć innej osoby lub ciężki uszczerbek na jej zdrowiu, albo w czasie popełnienia przestępstwa określonego w art. 177 § 2 k.k. lub w 355 § 2 k.k. był w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego lub zbiegł z miejsca zdarzenia, chyba że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami.

Rozstrzygając o wymiarze w/w środka karnego, Sąd miał na uwadze przede wszystkim wywołany zachowaniem oskarżonego stopień zagrożenia bezpieczeństwa w ruchu drogowym jak również fakt, że pomimo obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, oskarżony bez skrępowań go nie przestrzega. Jednakże Sąd uznał, że orzeczenie tego środka karnego dożywotnio w przypadku P. H. byłoby zbyt surowe. Jakkolwiek oskarżony wprost nie wskazywał na okoliczności o tym świadczące to należy zwrócić uwagę na fakt, że opiekuje się on matką, która jest w podeszłym wieku (por. zeznania Ś. S.), a zatem pozbawienie go możliwości kierowania jakimikolwiek pojazdami mechanicznymi dożywotnio, co najmniej znacznie utrudniłoby mu wykonywanie tych czynności, jeżeliby w ogóle nie pozbawiłoby go tej możliwości. Mając to na uwadze Sąd przyjął, że okres wyłączenia sprawcy z ruchu winien wynosić dziesięć lat.

Kierując się dyspozycją przepisu art. 43a § 2 k.k. Sąd orzekł wobec oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 10.000 zł. na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej.

O kosztach postępowania orzeczono na mocy art. 624 § 1 k.p.k. Mając na uwadze aktualną sytuację finansową oskarżonego, Sąd uznał, że uiszczenie kosztów sądowych byłoby dla niego zbyt uciążliwe i dlatego zwolnił go od ich zapłaty na rzecz Skarbu Państwa w całości.

Sędzia